

اول قرن‌تیاں ۱۳:۱۳

جو هولاند

«اما این محبت نیست» اعتراضی است که اغلب برای تضعیف آموزه‌های روشن کتاب مقدس اعلام می‌شود. «خدای بامحبت کسی را با داوری ابدی مجازات نمی‌کند» تفسیری شیطانی است که سعی می‌کند عدالت خدا را از بین ببرد. محبت که در کتاب مقدس ریشه داشت از آن جدا شده، در فرهنگ سرگردان گشته، و اکنون به‌عنوان مذهب جدیدی به نام فرهنگ «خوب بودن» مورد پذیرش قرار گرفته است. اما حتی وقتی خارج از فرهنگ به صفحات کتاب مقدس نگاه کنیم، باز هم ممکن است معنای محبت مبتنی بر کتاب مقدس را اشتباه تفسیر کنیم. و یکی از این تفسیرهای نادرست از آنچه مسلماً محبوب‌ترین فصل کتاب مقدس در مورد محبت است برگرفته شده از اول قرن‌تیاں ۱۳ می‌باشد.

پولس در اول قرن‌تیاں ۱۳:۱۳ می‌نویسد: «و الحال این سه چیز باقی است: یعنی ایمان و امید و محبت. اما بزرگ‌تر از این‌ها محبت است.» و این سخنان برخی از مسیحیان را به این سمت هدایت کرده که محبت مهم‌تر از ایمان یا امید است. این موضوع ممکن است به نظر مشکلی نداشته باشد، مگر اینکه، البته، این سه ویژگی - ایمان، امید، و محبت - توسط خدا طوری خلق شده باشند که متقابلاً یکدیگر را تقویت کنند، به‌گونه‌ای که تضعیف هر یک از این سه ویژگی باعث تضعیف یک‌پارچگی کل آن‌ها شود. یک نانوا به شما خواهد گفت که عناصر حیاتی نان مخمر، آب، آرد و نمک است. اگر قبول کنیم که نان بدون نمک نسبتاً بی‌مزه است و به این نتیجه برسیم که نمک از این چهار مورد مهم‌تر است، با توجه به اینکه کمتر به اضافه کردن آرد، مخمر و آب توجه می‌کنیم با نان خود به مشکل برخوردیم خورد. به همین ترتیب، محبتی که با ایمان و امید متعادل نیست، تعریف محبت مبتنی بر کتاب مقدس را تضعیف می‌کند.

محبت، بدون تعادل بین ایمان و امید به بی‌محبتی تبدیل می‌شود. وقتی ایمان را به‌طور خلاصه و کلی در نظر می‌گیریم، می‌بینیم که کتاب مقدس از کلمه‌ی ایمان به سه طریق استفاده می‌کند. ایمان می‌تواند ابزار نجات ما (افسیان ۲: ۸)، اعتمادی استوار به خدا و اعمال او (متی ۱۶: ۸؛ ۱۷: ۲۰؛ عبرانیان ۱۱: ۱)، یا آموزه‌های درست (یهودا ۳) باشد. زمینه‌ی چگونگی استفاده‌ی پولس از ایمان در اول قرن‌تین ۱۳ و بقیه‌ی کتاب، به شدت درک ایمان در این قسمت به عنوان اعتماد عطا شده به شخص توسط روح و کار خدا، به‌ویژه همان طور که در عیسی آشکار شده است را تأیید می‌کند (دوم قرن‌تین ۵: ۷). ایمان مبتنی بر کتاب مقدس، همان طور که در این فصل به کار می‌رود، با تعریف هدف محبت مسیحی، یعنی خدای پر از جلال، معنای محبت را متعادل می‌کند. هنگامی که محبت بر ایمان اولویت داده می‌شود یا از آن حذف می‌شود، محبت هدف خود، یعنی خدای متبارک، را از دست می‌دهد.

وقتی امید را در نظر می‌گیریم نیز همین مشکل پیش می‌آید. امید استقامت داشتن در ایمان است، این توقع راسخ از خدا که با ایمان به او، به تمام وعده‌هایش عمل خواهد کرد. بنابراین، اکنون یک محبت ناامید را تصور کنید. اگر محبت ما به خدا توقع اینکه همه چیز به جلال خدا و خیریت ما ختم شود را در پی نداشته باشد (رومیان ۸: ۲۸)، آن‌گاه این محبت به امری بی‌ثبات و لحظه‌ای تبدیل می‌شود، یک احساس ذهنی صرف، جدا از تعهد و عهد، و بازگشتی رو به عقب به سوی آرزوهای کم‌مایه و همان «خوب بودن» عامه‌پسند.

پس مشکل این است. اگر اول قرن‌تین ۱۳: ۱۳ را به گونه‌ای بخوانیم که به محبت اهمیت بیشتری نسبت به ایمان و امید بدهد، خود محبت مبتنی بر کتاب مقدس از بین می‌رود. محبت برای زنده ماندن و شکوفایی به ایمان و امید نیاز دارد. وقتی اول قرن‌تین ۱۳: ۱۳ را در زمینه‌ی کل فصل در نظر می‌گیریم این نکته را به وضوح می‌بینیم. در اول قرن‌تین ۱۳، پولس در یک خط زمانی از در نظر گرفتن محبت به عنوان عنصر- ضروری زندگی مسیحی (آیه ۱-۳) به در نظر گرفتن تعریف محبت مبتنی بر کتاب مقدس (آیه ۴-۷) و نهایتاً به در نظر گرفتن

ایمان، امید و محبت دربرگیرنده‌ی لحظه‌ی کنونی ما به عنوان یک مسیحی تا اوج همه چیز در زمان بازگشت عیسی مسیح و پس از آن حرکت می‌کند. از نظر اهمیت، ایمان، امید و محبت برابرند. با توجه به مدت زمان استفاده از آن‌ها، «بزرگتر از این‌ها محبت است.» به زبان ساده، ایمان و امید در آسمان مورد نیاز نیست. اگر ایمان یک اعتماد کنونی به خدا و کارهای او باشد، که اغلب برخلاف نتیجه‌ای است که در حال حاضر در این دنیای سقوط کرده‌ی بدون ایمان به آن دست می‌یابیم (دوم قرن‌تیان ۵: ۷)، دیگر نیازی به ایمان به آسمان نخواهیم داشت، زیرا در نهایت و به وضوح خدا را آن‌گونه که واقعاً هست خواهیم دید (اول قرن‌تیان ۱۳: ۱۲). به همین ترتیب، دیگر نیازی به امید نیز نخواهیم داشت، زیرا آنچه را که به آن امید داشتیم، کاملاً در اختیار خواهیم داشت. ما همه چیزهایی که می‌توانستیم به داشتن آن‌ها امیدوار باشیم را خواهیم داشت، زیرا همه وعده‌های خدا محقق خواهند شد. با این حال، محبت ادامه خواهد یافت و در بهشت قوی‌تر خواهد شد، زیرا مسیحیان به طور کامل خدای بزرگ خود را برای همیشه دوست می‌دارند. همان طور که در یک خط زمانی ابدی دیده می‌شود، محبت بر ایمان و امید پیشی می‌گیرد، به گونه‌ای که اهداف هر سه را ارج می‌نهد.

در حالی که ما منتظر بازگشت عیسی هستیم، به ایمان، امید و محبت به اندازه‌ای برابر و فزاینده نیاز داریم. باید اجازه دهیم که هر یک بر مبنای کتاب مقدس تعریف شود و دیگری را متعادل کند. نمی‌توانیم اجازه دهیم که تفسیر نادرست از اول قرن‌تیان ۱۳: ۱۳ ما را وسوسه کند تا محبت را در اولویت نابودی هر سه قرار دهیم. اما همچنین باید با ایمان و امید منتظر آسمان باشیم، یعنی تحقق همه چیز، زمانی که در نهایت به آرزوی قلبی خود دست یابیم: محبت کامل و غایی به مسیح برای تمام ابدیت.

کشیش جو هولاند، سردبیر مدرسه‌ی دینی گریمک در ریچموند، ویرجینیا، و یکی از مشایخ معلم در کلیسای پرزبیتری در آمریکا است.

این مقاله در مجله [تیبیل تاک](#) منتشر شده است.